bobo

Nr. 19
Losse nummers f 1,45.
België 24 F.

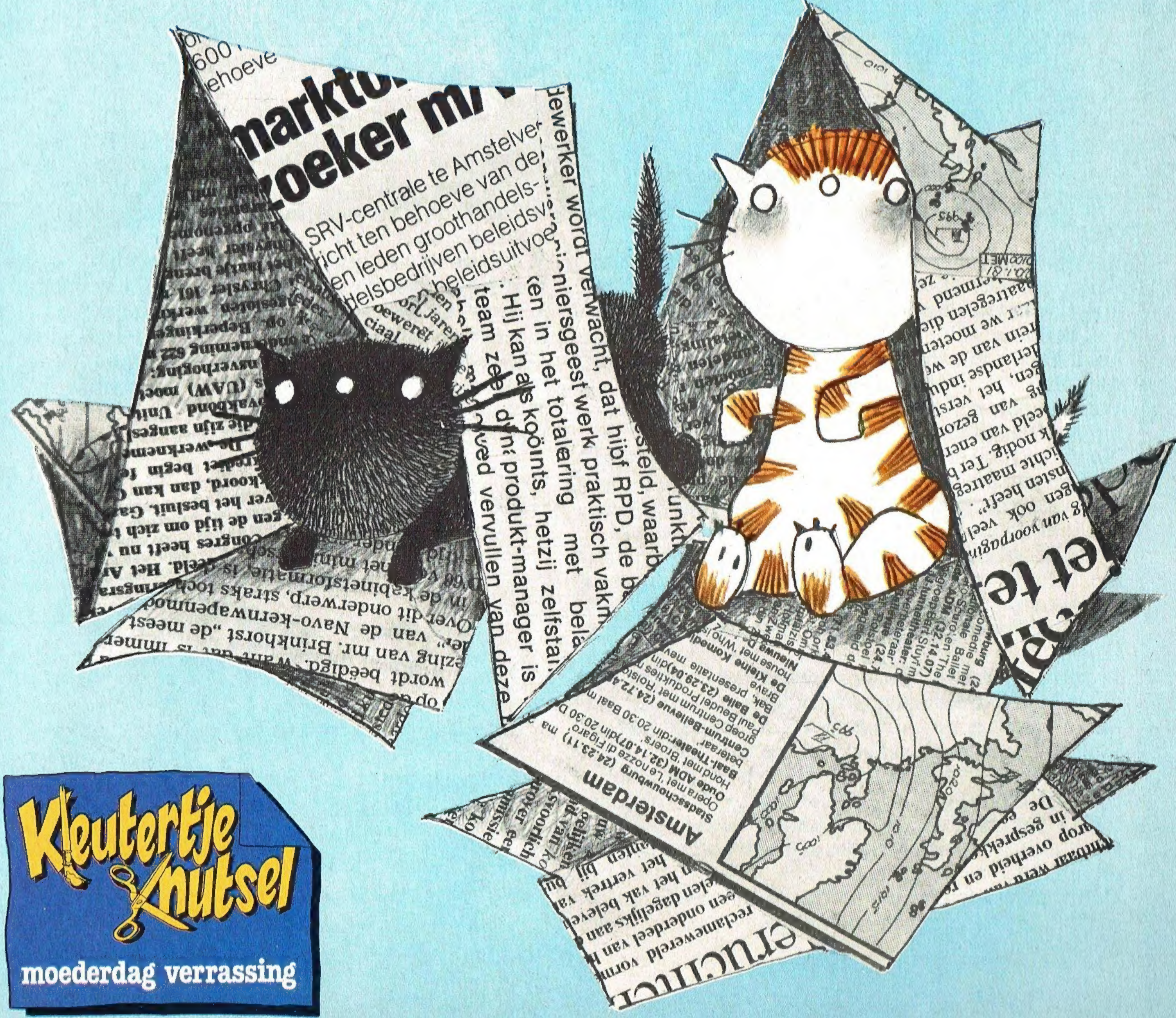

Kleutertje Knutsel

moederdag verrassing

verteld door Mies Bouhuys
getekend door Fiep Westendorp

Het dakje

Klik… doet de brievenbus en rutsefluts, daar komt de krant naar binnen. Voor hij op de mat valt is Pim er al bij. Pom komt achter hem aangehold. Pets… Pim zet zijn poot op de krant. Eerst! roept hij.
Pom zet ook een poot op de krant. Mij best, zegt hij, maar ik wil er ook op.
Nee, zegt Pim, er is geen plaats voor jou. Hij gaat heel breed en lang op de krant liggen.
Dan niet, zegt Pom, maar vertel me dan waarom je dat altijd doet.
Wat? vraagt Pim.
Op de krant gaan liggen natuurlijk, elke dag lig je er bovenop.
En jij dan? vraagt Pim, jij ruikt elke dag aan de krant.
Ja natuurlijk, zegt Pom, ik ruik altijd of er geen vis in zit. Vis zit altijd in een krant, weet je wel?
Maar je hebt er nog nooit een vis uitgehaald, zegt Pim, nog niet eens een heel kleintje.
Je kunt nooit weten, zei mijn moeder altijd, zegt Pom. En dáárom… Op een goeie dag valt er misschien een krant vol vis naar binnen. Daar wacht ik op, zie je. Daar hol ik elke dag m'n poten voor uit m'n lijf.
Dom van je, zegt Pim, er zit nooit wat in de krant. In de krant stáán alleen maar dingen.

Wat zeg je nou, vraagt Pom, hoe weet je dat?
Omdat ík altijd óp de krant zit, zegt Pim. Het is een spelletje van de vrouw en mij. Als de krant komt, leg ik mijn hele buik en mijn staart er overheen. Je ziet niks, helemaal niks. En dan komt de vrouw. Hé, zegt ze, hé, is de krant er nog niet, Pim? Nee, vrouw, zeg ik, ik denk dat de krant vandaag niet komt. O, jammer, zegt de vrouw dan. En ik maar lachen, hè, niet hardop, maar van binnen in mijn buik, die op de krant ligt.
Ja, zegt de vrouw dan, lach jij maar. Maar ík huil omdat er vandaag geen krant komt. En dan moet ik nóg harder lachen, zó hard, dat mijn staart gaat zwiepen. En de vrouw roept: Hé, wat is dat? Wat zie ik daar onder jouw staart, Pim?
En dan zeg ik: Hé, de krant! Waar zou díe nou vandaan komen?
En dan? vraagt Pom.
Dan niks meer, zegt Pim, dan is het spel uit. Ik ga onder de brievenbus wachten of er misschien nog een krant komt en de vrouw doet net als jij. Ze snuffelt aan de krant, ze maakt hem open, ze steekt haar neus erin en ze ritselt ermee.
Waarom? vraagt Pom, zoekt ze ook een vis?
Pim schudt zijn kop; vissen staan niet. Ze hebben geen pootjes. Ze liggen altijd op hun kantje, weet je wel?
Pom knikt en denkt na. Iets dat staat, zegt hij zachtjes, weet je zeker dat ze iets zoekt dat staat?
Ja natuurlijk, zegt Pim, dat zegt ze altijd. Gauw kijken of er wat in staat, zegt ze.

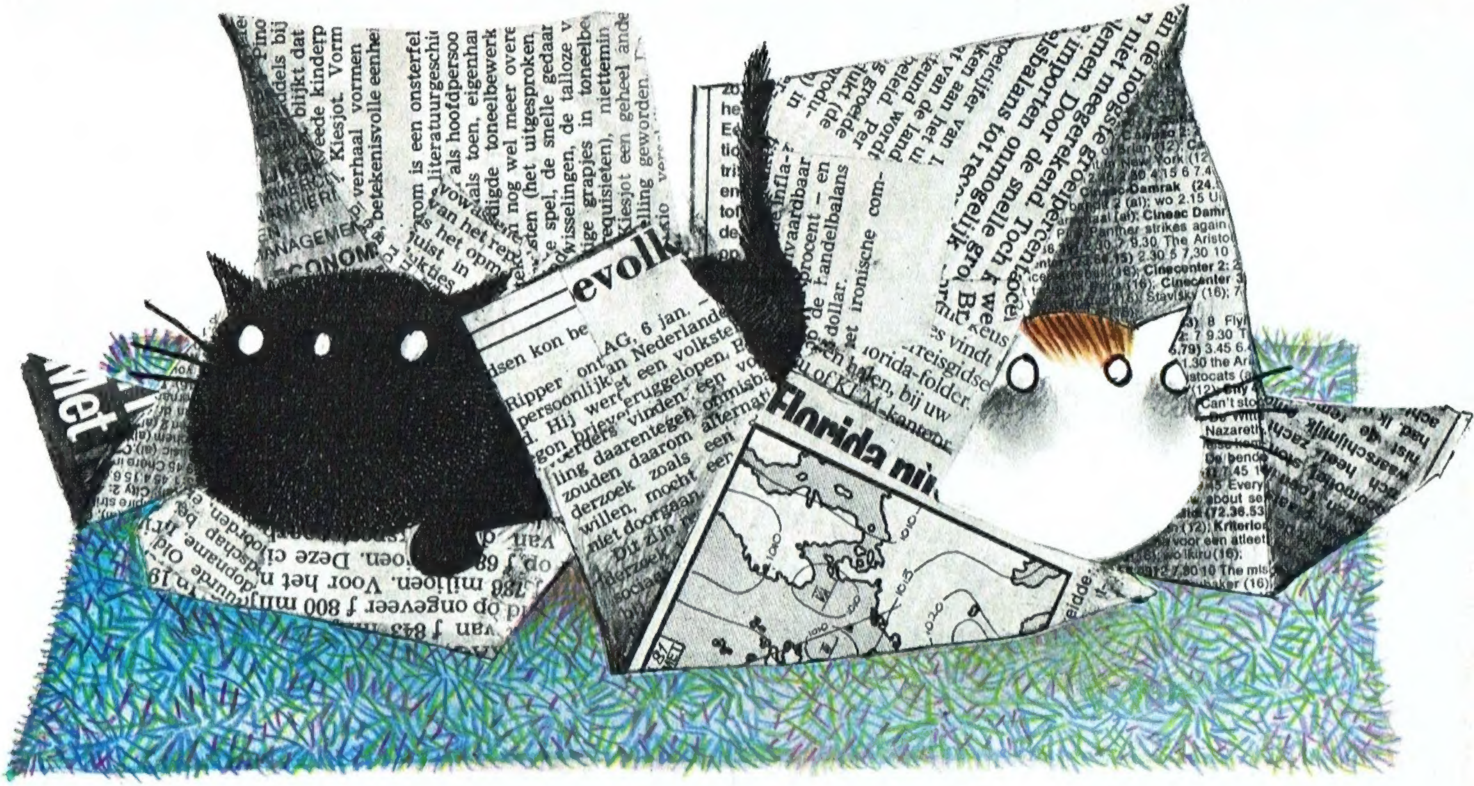

Pom kijkt naar de krant waar Pim op ligt. Het moet wel een heel klein dingetje zijn, zegt hij, zó klein dat wij het niet kunnen zien staan. Misschien wacht ze op een dag dat er iets héél groots in staat, zegt Pim, net als jij op die grote vis wacht.
De oortjes van Pom gaan omhoog. Dat betekent dat er een groot plan in zijn kopje is gekropen. Moet je horen, zegt hij, moet je horen… Wij gaan de vrouw verrassen!
Pim kijkt hem nieuwsgierig aan. Hoe dan?
Heel eenvoudig, zegt Pom. Wat wil de vrouw? Dat er iets groots in de krant staat, iets waar ze veel van houdt.
Pim knikt. Ja, net als jij met die vis waar je zo van houdt.
Nou… zegt Pom, en zijn ogen beginnen al te glimmen van plezier. Wat is groot en van wie houdt ze veel?
Van ons, natuurlijk! roept Pim meteen, en groot zijn we ook. Veel groter dan die dingetjes die zíj in de krant zoekt.
Precies! zegt Pom, daarom gaan wij samen in de krant staan. Kom op! Pim schuift meteen van de krant af en begint hem samen met Pom open te maken. Het is een moeilijk werk, maar met veel gerutsefluts lukt het toch. De krant wordt steeds groter. Alles wat ze niet gebruiken kunnen, rutsefluts ze met hun nageltjes opzij. Maar op het laatst blijft er toch een mooi dakje over, waar precies twee katten onder kunnen staan.
Zal je d'r zien kijken! lacht Pim die trots naast zijn vriend onder het dakje staat.
Had ze nooit gedacht! knikt Pim, dat er op een dag zóiets groots in de krant zou staan!
Klik klik… Ze horen de kamerdeur. Nu komt ze kijken of er wat in de krant staat, fluistert Pim, en dán…
Maar dán… de stappen van de vrouw worden opeens heel vlug en kwaad. Ze komen boem boem, op het dakje af. Wát… Wáááát! roept ze tegen alle stukken krant die door de gang heen liggen. Wie heeft dat gedaan?
Wij! roepen Pim en Pom en vrolijk steken ze hun kopjes onder het dakje uit. Wij staan vandaag in de krant, vrouw!
Ben je niet blij, vrouw? wil Pom nog vragen, maar dan heeft hij al een tik op zijn neus te pakken. Hij schiet weg. Pim maakt van schrik een sprong in de lucht en rent met het dakje op zijn kop weg. Lelijkerds! Lelijkerds! roept de vrouw, ik wil jullie niet meer zien!
Pim en Pom kruipen samen weg onder de grote kast. Snap je dat nou? vraagt Pom, eindelijk staat er iets groots in de krant en ze wordt kwaad!
Ach, mensen… bromt Pim, met mensen weet je het nooit!

Wat zal mama opkijken!

Vanmiddag mag mama niet in de keuken komen. De kinderen hebben alle vijf iets voor moederdag gemaakt. De kadootjes zijn klaar en staan op tafel. Het meisje met de verfhanden heeft het schilderij geverfd. Vertel jij eens welke kinderen de andere verrassingen voor moeder gemaakt hebben. Heb je goed naar de keuken gekeken? Een paar dingen kloppen niet. Zie jij welke?

Elke dag een hokje

tekst: Hans Hagen
tekeningen: Monica Maas

Duiken

Het is woensdagmiddag. Koos en Sjoerd krijgen dan altijd zwemles. Ze mogen al in het diepe.

Sjoerd trekt zijn zwembroek aan. Dat is best moeilijk in zo'n klein hokje. Al die knopen van zijn bloes!

Koos staat al op hem te wachten.

„Schiet nou op, joh. Dan kunnen we voor de les begint nog even zwemmen."

Sjoerd is klaar. Ze lopen naar de rand van het bad. Voorzichtig steekt Sjoerd zijn voet in het water.

„Brr… wat is het koud. Ik weet wat Koos, jij gaat eerst."

„Nee hoor, dat doe ik niet. Ga jij maar eerst."

„Durf ik heus wel," zegt Sjoerd, en langzaam loopt hij het water in.

In het begin is het nog wel koud. Maar even later merkt hij daar niets meer van.

„Kom er ook in, joh, het is lekker water," roept Sjoerd naar Koos.

Maar net als die erin wil gaan, komt de zwemjuffrouw eraan.

„Zo, kom maar jongens, dan gaan we naar het diepe.
De anderen staan al te wachten."

Als iedereen er is, zegt de juf: „Jongens, goed opletten. Vandaag ga ik jullie leren duiken. Kijk, dat gaat zo… Je doet je handen naar voren. Je buigt je rug. Ietsje door je knieën zakken, en vooral goed afzetten met je benen, en…"

De juf duikt het water in. Bijna zonder spetters.

„Moeilijk hoor," zegt Sjoerd. „Dat kan ik nooit."

„Welja joh, dat leer je zo," zegt de zwemjuf.

Ze doet het nog een keer voor. Daarna gaan alle kinderen oefenen.

Sjoerd valt de eerste keer plat op zijn buik. Dat doet pijn. Het wordt helemaal rood.

„Probeer nog maar eens, dan gaat het vast beter," zegt de juffrouw.

En ja hoor, na een paar keer gaat het al heel goed.

„Ik kan duiken," roept Sjoerd hard.

Hij ziet dat Koos ook plat valt.

„Nou Koos, jij kunt er nog niets van. Je moet het zó doen."

Sjoerd doet het voor. Maar deze keer spettert hij heel erg.

„Ik kan het net zo goed als jij hoor," zegt Koos. „Kijk maar eens."

Alletwee gaan ze verder met oefenen. Het gaat steeds beter. Na de zwemles kleden ze zich aan en lopen naar huis.

„Goed hè, dat we kunnen duiken," zegt Sjoerd.

„Ja, ik wou dat we thuis ook konden oefenen," zegt Koos. „In een eigen zwembadje."

Dat lijkt Sjoerd ook wel wat.

Jet zit in de kamer als Sjoerd thuiskomt. Ze leest een boek.
„Heb je lekker gezwommen?"
„Ja, moet je kijken wat ik geleerd heb mam."
„Laat eens zien," zegt Jet. Ze legt haar boek weg, en gaat er eens goed voor zitten.
Sjoerd klimt op een stoel.
„Kijk, armen naar voren, buigen, goed afzetten met je benen, en..."
BAMM!!!
Sjoerd duikt met zijn hoofd op de grond.
„Auau, mam," snikt Sjoerd. „M'n hoofd doet zo'n pijn."
Jet zet Sjoerd naast zich op de bank.
„Kom maar even bij me zitten. Waar heb je pijn?
Daar... hier heb je er een zoen op. Gekkerd... dat moet je niet doen, joh. Je kunt toch niet in de kamer van een stoel duiken."
„Nee," snottert Sjoerd. „Dat weet ik nu ook wel.
Maar ik dacht er helemaal niet aan."
„Sufkous."
„Maar je hebt wel gezien dat ik kan duiken, hè mam?"
„Duiken kun je prima," zegt Jet. „Recht de grond in."
Sjoerd begint door zijn tranen heen een beetje te lachen.
„Volgende keer moet je mee naar het zwembad mam. Dan kun je het echt zien. Doe je dat?"
„Volgende week ga ik met je mee," zegt Jet.
„Niet tegen Koos zeggen hoor, dat ik met m'n kop op de grond dook. Dan lacht ie me uit."
Jet belooft dat ze het tegen niemand, maar dan ook niemand zal vertellen. Zelfs niet tegen papa!
Sjoerd blijft stilletjes op de bank zitten. Lekker tegen mama aan.
Hij voelt nog eens zijn hoofd. Er komt een bult op. En het doet pijn.

Overgenomen uit: Elke dag een hokje Uitgeverij: Kosmos

Hier ga ik naar toe

Ik weet een landje. Met een heuveltje. Met gras. En daar kan je naar toe met je kleine vliegtuigje of je grote vliegtuigje. Heb jij die niet? Geeft niks, want je kunt er alles laten vliegen. Zelfs je petje of je molentje. Misschien heb jij wel zulke grote oren dat je daarmee kunt vliegen. Of met een open jas, op hele vlugge voeten! Oehh, daar krijg je zo'n heerlijk vlieggevoel van. Zelfs honden vliegen er (ik zie tenminste een hond die door een taart is gevlogen. Nou zeg...). Ik ken een jongetje dat daar iedere dag naar toe gaat met een fantastische vliegmobiel die zijn vader voor hem heeft gemaakt van oud hout. „Dames en heren," schreeuwt hij. „Opzij! Want ik vlieg even met de Totebelletjes naar Spanje, want de Totebelletjes willen met vakantie! WROE-HAAAAM WRHAMMM."
Nu gaan we nog even doen: Ik zie, ik zie wat jij niet ziet en het is... Paultje. Ik zal er nog één dingetje bij vertellen... Zijn petje is gaan vliegen. Ik zie... ik zie... Elly Vis en haar vriendje Bennie, maar Bennie zit er een beetje zielig bij... Ik zie... ik zie... Saartje. Ze vouwt vliegtuigjes van papier en Druif laat die om iedereen zijn oren vliegen. Ik zie... ik zie... Jetje. Maar Jetje, wat doe je nou? Pipaatjes kunnen toch niet vliegen? Zo, dames en heren... Met Pietje de Piloot vliegen wij deze verhaaltjes weer eens uit. Vind je dat jammer? Nou, goed, dan gaan we er toch gewoon een boek van maken en dan kan je ze allemaal weer zien! De groeten van Piet, en Jet en Nelleke en al die anderen!

Tekst: Simone Schell
Tekeningen: The Tjong Khing

meike en bas

tekst: Willemien Kuitenbrouwer
tekening: Dagmar Stam

Een enge droom

Heb jij wel eens een enge droom gehad? Een droom waarvan je moest gillen? Waarvan je vreselijk bang was geworden? Wat akelig was dat hè? Net als de droom van Meike...

Bas en Meike kwamen samen uit school. Ze wonen heel dicht bij elkaar. Meike woont in een huis met een tuin en Bas woont in de hoge flat om de hoek.
Ze zitten ook in dezelfde klas van de kleuterschool, bij dezelfde nieuwe juffrouw die ze allebei helemaal niet aardig vinden.
„Het is een rotjuffrouw," zegt Meike kwaad, „en ze leert rotliedjes."
„Ja," zegt Bas, „de vorige juffrouw was veel liever en de liedjes waren veel mooier."
„En Albert is ook stom," zegt Meike. „Dat rotliedje gaat over Mieke en zo heet ik niet. Mijn naam is andersom."
Meike en Bas moeten wachten bij de klaar-over-mevrouw tot er nog meer kinderen zijn om de straat over te steken.
En daar komen Albert en Raymond aan. Juist de twee jongens waar Bas en Meike altijd ruzie mee maken. En ja hoor, meteen beginnen ze weer te plagen...
„Meike hou je vast aan de takken van de bomen, Meike hou je vast aan de takken van de mast. Als Meike valt, dan valt ze in het water, als Meike valt, dan valt ze in de sloot. Dan is ze DOOD, DOOD, DOOD!"
Ze zingen niet eens gewoon, ze schreeuwen en gillen en ze lachen Meike heel hard uit.
„Rotjongens!" roept Meike en ze wil Albert en Raymond allebei een harde schop geven. Maar de klaar-over-mevrouw zegt: „Nou, nou, alleen om zo'n liedje. Een beetje kalm aan, jongedame."
Als ze bij Meike's huis komen, is Meike zó kwaad, dat ze niks wil. Niet met Bas mee, niet spelen en ook geen kopje thee. Ze wil alleen maar kwaad zijn.

En 's nachts, als Meike slaapt, komt de droom... De wind zwiept met een akelig geluid. Hoeh... Hoeh... En de grote, zwarte boom uit de tuin kraakt en kreunt alsof de dikke takken pijn hebben. Hoei...
Het is donker en het regent en Meike loopt helemaal alleen buiten. Ze kan haar huis niet meer vinden. Ze is verdwaald en daarom moet ze huilen...
Ze ziet nergens een lichtje. En het regent hoe langer hoe harder en de wind maakt een akelig geluid en Meike wordt steeds banger.
„Klim maar in de boom, klim maar in de boom," zegt ineens een heel klein piep-stemmetje.
Meike kijkt naar boven en daar zit het witte poesje van de buren in de grote, zwarte boom.
„Kom maar," piept het witte poesje, „net als Klein-Duimpje... Weet je nog? Klein-Duimpje klom ook in de boom en toen zag hij het lichtje van zijn huis."
En ineens zit Meike zomaar boven in de boom. Ze kijkt om zich heen. Nergens is het witte poesje meer te zien.
„Meike hou je vast aan de takken van de bomen..."
Dat zijn Albert en Raymond met hun plagerige stemmen. Voorzichtig buigt Meike een beetje voorover. Waar zijn ze?
„Als Meike valt, dan valt ze in het water..."
Meike buigt nog een beetje verder voorover...
„Als Meike valt, dan valt ze in de sloot..." Ze moeten daar beneden staan.
Meike zet haar voet voorzichtig op een andere tak... De tak kraakt, de tak piept... Met een gil valt Meike naar beneden...

Tenminste... Dat droomt ze. Want daar zijn moeders armen om haar heen en het licht is aan en ze ruikt de lekkere zeep in moeders hals.
„Stil nou maar, stil nou maar," zegt moeder met haar liefste stem en ze wiegt Meike een beetje heen en weer. „Het is maar een droom. Je ligt in je bed. Kijk maar. En hier is je hondje. Wil je hem onder de dekens hebben?"
Meike pakt het zachte hondje heel stevig vast. Wat is ze blij! De droom is echt niet waar, want moeder is er en haar lieve hondje Flip.
„Ik laat de deur open en het licht in de gang blijft aan. Ga je nu weer slapen?"
Als Meike's moeder de kamer uit is, kust Meike haar hondje Flip. Zó blij is ze, dat er helemaal niks van die enge droom waar is.

Droom boom

Een appelboom krijgt ieder jaar alleen maar appels aan zijn takken. Dat vindt hij wel een beetje saai. En daarom droomt de appelboom nu dat er ook een heleboel andere vruchten en groenten tussen zijn blaadjes zitten. Vertel maar hoe al die lekkere dingen heten.

© Velber Verlag, Seelze, BRD

Ontbijt op bed

Paul sluipt op zijn tenen naar de keuken. Daar maakt hij voor zijn moeder een lekker ontbijt klaar. Tsjonge, dat is een heel karwei. Nog even een bloemetje op het blad en dan gaat Paul moeder verrassen. Zie je dat de plaatjes een beetje door elkaar staan? Kijk maar goed naar de dingen op het ontbijtblad, dan weet je vast hoe de plaatjes wel moeten staan.

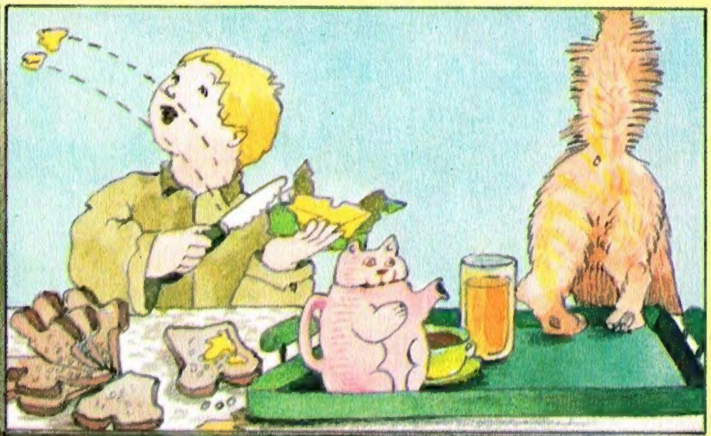

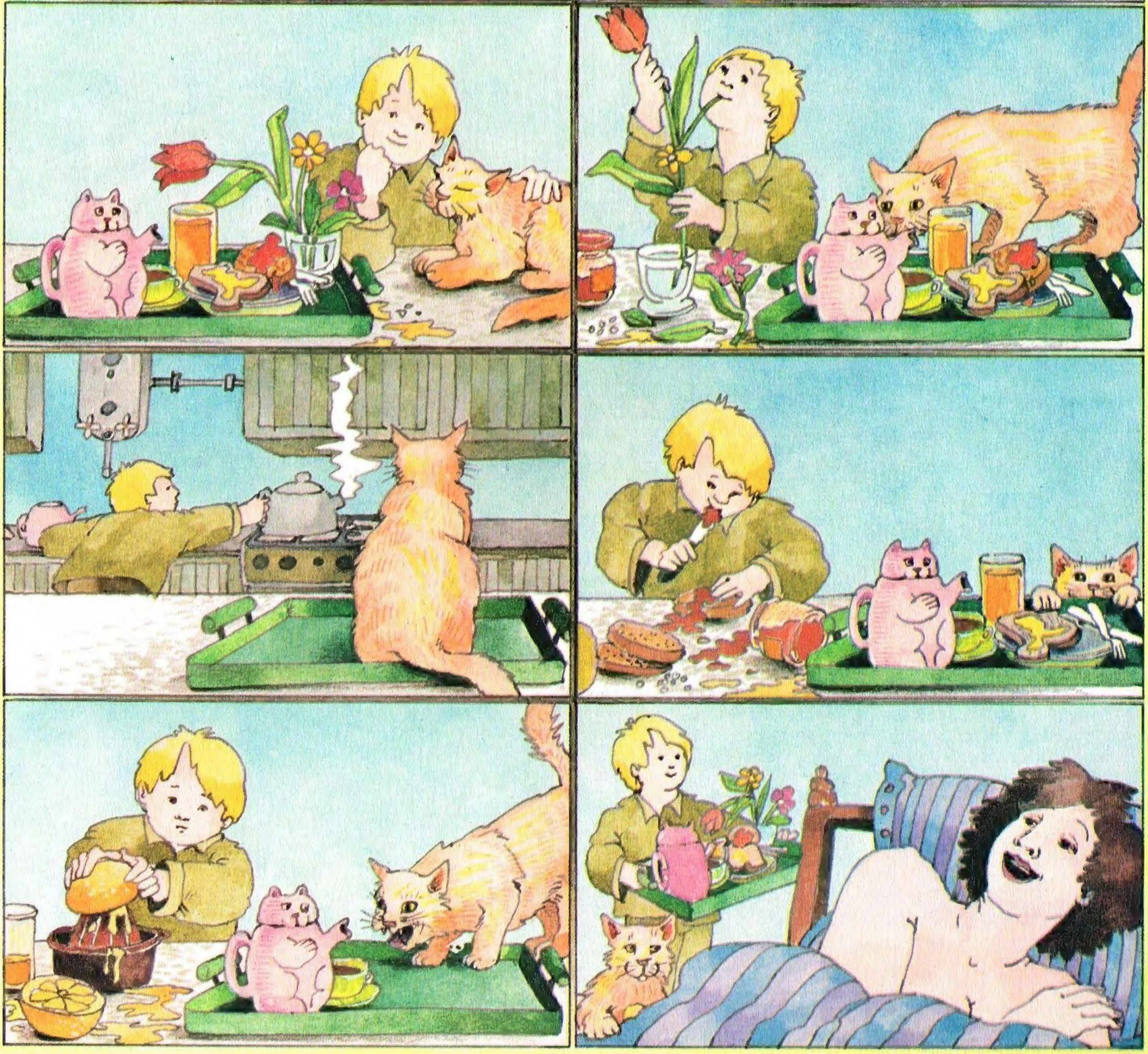

tekening: Annet Planten

Lief Stout

Een knuffeltje hier
en een knuffeltje daar.
Op je wang, op je oor,
in je nek, in je haar.
Nee wacht nog eens even,
ik ben nog niet klaar.
Ik vind je zo lief –
op je neus ook een paar.

Schoppen, schreeuwen,
bijten, slaan,
alles heb je
al gedaan.
Als je nog
een keer begint,
vind ik jou
een heel stout kind.

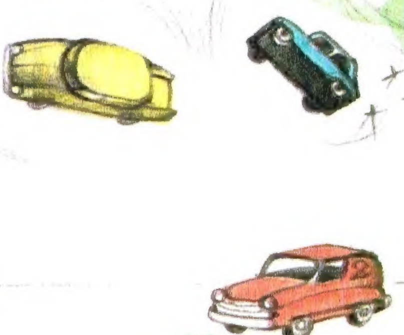

tekst: Nannie Kuiper / tekeningen: Carl Hollander

beste ouders

bobo

Nr. 19
8 mei 1981.

Een uitgave van Oberon B.V., Postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-339040.
Abonnementsprijs: f 1,30 per week of f 16,90 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: f 1,45. België: prijs per nummer 24 Fr.
Abonnementsopgaven: Schrijf naar Bobo, Antwoordnummer 374, 2000 VE Haarlem of bel tel.: 023-319420, van 8.30-20.00 uur.
Betalingswijze: Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen.
Inlichtingen en klachten voor abonnees: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 08.30-17.00 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-319420.
Adreswijzigingen: Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V.
Verdeler voor België: Tijdschriften Uitgevers Mij., (Internationale Uitgevers Mij. N.V.) Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, tel. 031-382380. Postrekening nr. 000.0083405.82. Prijs per nummer 24 Fr. Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.
© Oberon 1981 Nederland

NIEUW

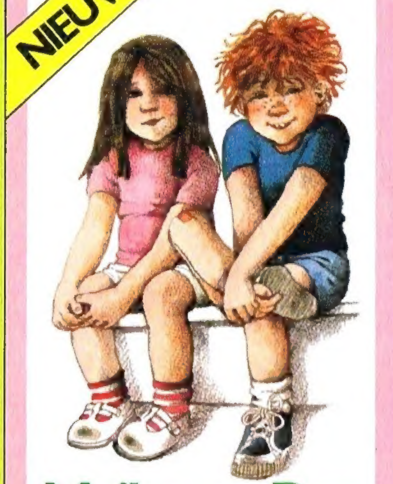

Meike en Bas

Meike woont in een huis met een tuin en Bas woont in een hoge flat. Ze kunnen het heel goed met elkaar vinden en wat dit tweetal zoal beleeft, valt vanaf deze week in Bobo te lezen. Schrijfster Willemien Kuitenbrouwer is verantwoordelijk voor de tekst en Dagmar Stam verzorgt de tekeningen van deze serie.

Het derde boek van Gisteren

Michiel, het jongetje uit het boek „De dag van Gisteren" is een hele gewone kleuter. Hij is net zo lief en ondeugend als andere kinderen. Alleen z'n vader en moeder zijn een beetje anders dan de doorsnee ouder. Pa Gisteren houdt meer van vliegeren dan dat hij naar z'n werk gaat en de Prinses, de moeder van Michiel is gek op motorfietsen. Ook in dit derde Michiel-boek valt er genoeg te kijken, te lezen en te lachen!
Prijs: f 13,50. Uitgave: Oberon. Te koop bij de boekhandel.

Knutselen voor moederdag

Dat is nog eens een origineel kado voor moederdag, deze broodfiguren! Ze zijn eenvoudig te maken. Snij van een paar sneden wit brood de korstjes af. Voeg flink wat zout en druppelsgewijs water toe. Kneed het geheel tot een kleiachtige bal. Hierna kan uw kind gaan boetseren. Voor de kleintjes zijn mallen te koop (prijs: f 3,85), waar hangers of broches uit gemaakt kunnen worden. Laat het resultaat in de zon hard worden en daarna kan het met plakkaatverf beschilderd worden. Tenslotte een laagje vernis en het kadootje is klaar!

Volgende week in Kleutertje Knutsel

In mei leggen alle vogeltjes een ei. Daarom vindt uw kleuter volgende week een vogelmobile in Kleutertje Knutsel. Bij het bevestigen van de draadjes zult u een handje moeten helpen. De rest is kinderwerk.

vogels aan een draadje

Het laatste uit-stapje

Pietje de Vries, Paultje Versteeg, Bram de Ridder, de Totebelletjes en de andere kinderen uit de serie „Hier ga ik naar toe" gaan op pagina 8 en 9 voor de laatste keer in Bobo op stap. Deze door The Tjong Khing schitterend geïllustreerde serie met teksten vol humor van Simone Schell worden over enige tijd gebundeld in een boek. Op deze pagina leest u er binnenkort meer over.

bobo

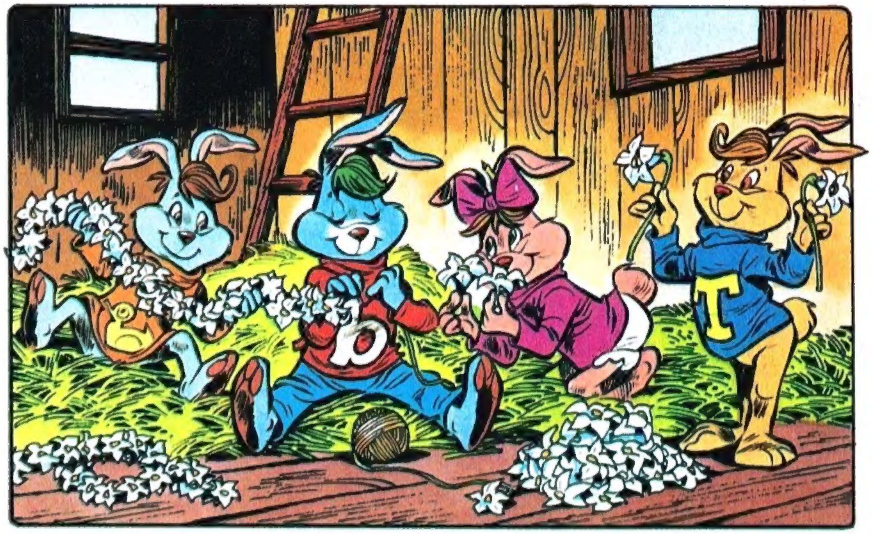

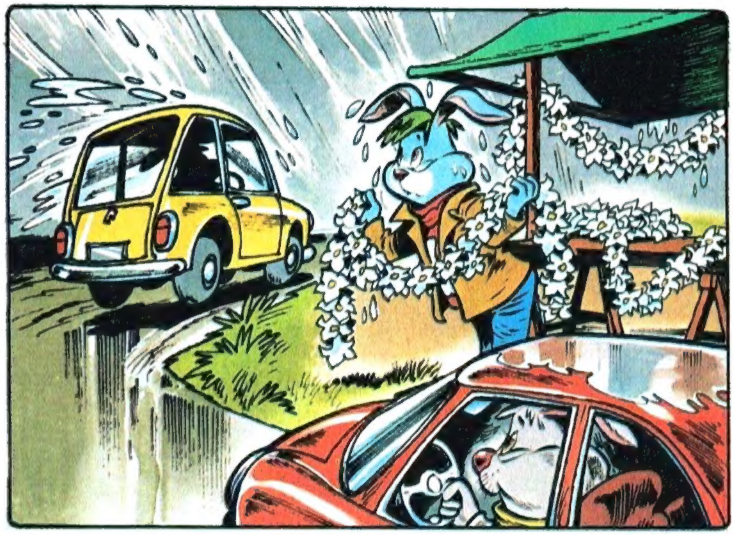

Voorjaarsvakantie

De vakantie is begonnen! Bobo en zijn zusjes en Tsjoek-Tsjoek zouden graag iets willen doen. Werk vinden om wat zakgeld te verdienen. Maar wat? Ineens heeft Bobo een idee! „De bollenvelden staan in bloei! Misschien kunnen we helpen bij het slingers maken!" Als de narcissen en de tulpen en de hyacinten bloeien, verkopen de bollenkwekers lange, kleurige bloemslingers, die de mensen op hun auto kunnen hangen. En ze mógen helpen! Bobo mag zelfs de slingers verkópen. Maar het giet van de regen. En niemand stopt om een slinger te kopen. Totdat – oom Slokop hem toevallig in de regen ziet staan. En als oom Slokop even later met zijn vrienden een kop koffie drinkt, stuurt hij ze allemaal naar Bobo.

Bobo weet niet wat hem ineens gebeurt! De mensen staan gewoon in de rij! Maar oom Slokop weet wel beter. Zijn plannetje heeft goed gewerkt!

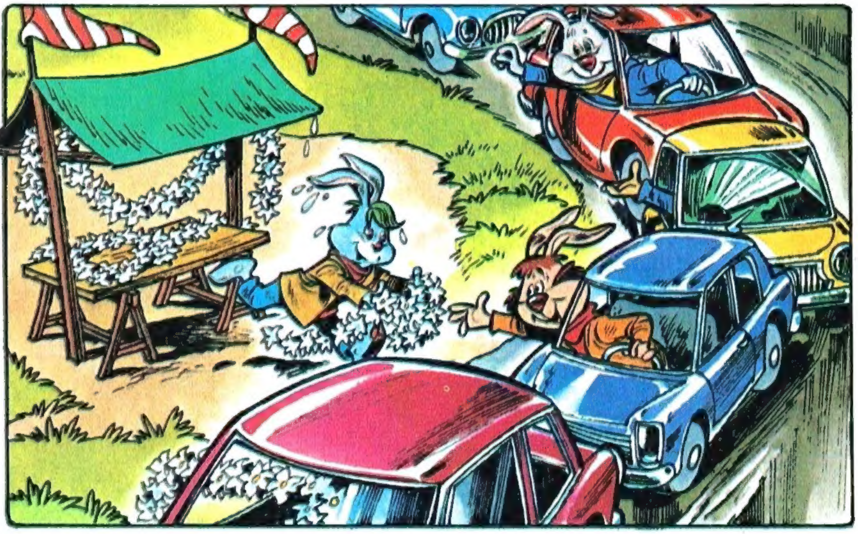

tekst: Corinne van Moorselaar, tekeningen: Sergio Cavina